

Parlar de terra de tots s'associa, molt sovint, a parlar de terra de ningú. Però terra de ningú és aquell espai indefinit, no parcel·lat ni delimitat si no és pel conjunt de propietats privades que l'envolten. En realitat, la terra de ningú comença allà on acaba l'espai de tothom. No es tracta d'un espai col·lectiu sinó d'un espai lliure, exempt de gestions i d'administracions. És l'espai natural, per excel·lència. Són les aigües internacionals, situades a més de 200 milles marines de la costa; és l'espai aeri que existeix per sobre dels 14.000 metres d'altitud, en el cas de la legislació espanyola.

Terra, mar i aire

Cert és que resulta difícil d'imaginar, i més en una societat com la nostra lliurada al repte de la possessió de l'entorn, un espai exempt de propietaris. Com a màxim, un espai col·lectiu, de titularitat pública, enclavat dins els límits nacionals, comarcals o municipals. Un espai, al capdavant, gestionat i administrat i, per tant, un espai controlat. I és aquesta terra de la qual tots som amos i senyors un *no man's land* del qual ningú no se'n fa càrrec, però, això sí, tothom pretén fruir-ne. La responsabilitat individual o col·lectiva és mínima, si no nul·la; aquesta recau, tan sols, sobre les administracions i nosaltres, els "copropietaris", ens limitem, en el millor dels casos, a acatar les mesures sense més consciència.

No obstant això, una lluita com la de l'Ebre per una nova cultura de l'aigua ha aconseguit bastir, per primera vegada en la història, una plataforma cívica per la supervivència d'un riu i de tot un sistema de vida que en depèn. Aquest fet encén una llum d'esperança en el compromís per un espai col·lectiu; per primera vegada en la història, doncs, l'acció col·lectiva ha fet alçar la seua veu fins les més altes instàncies europees. Poder parlar de victòria pot resultar, a hores d'ara, massa precipitat. Tot i això, una lluita com la de l'Ebre i les seues aigües pot contribuir a revisar una associació semàntica tan errònia com fatídica per la qual la terra de tothom és la terra de ningú.

EFEMERIDES

8 de març de 1857. Moren cremades a Nova York un munt de dones en una fàbrica tèxtil a mans de piquets contraris als drets de les dones.

16 de març de 1978. El petrolier Amoco Cádiz embarranca a les costes de Bretanya i provoca una marea negra.

21 de març de 1995. Es revela l'aparició a Busot (Alacantí) de les restes dels cossos de Joxe Laso i Joxean Zabala, objectors insumisos segrestats l'octubre de 1983 per membres del Ministeri de l'Interior.

24 de març de 1989. El petrolier Exxon Valdez embarranca a la badia del Príncep Guillem (Alaska) i aboca 40.000 tones de petroli que contaminen 1.744 quilòmetres de costa.

28 de març de 1979. Un accident a la central nuclear de l'Illa de les Tres Milles (Harrisburg, Pennsilvània) marca el declivi de l'energia nuclear.

AQUEST MES...

8 de març. Dia Internacional de la Dona Treballadora.

10 de març. Manifestació a Barcelona contra el Pla Hidrològic espanyol.

14 de març. Dia internacional d'acció contra els embassaments i pels rius, l'aigua i la vida.

15 de març. Dia Mundial dels drets del consumidor.

20 de març. A les 14:16 entra la primavera.

21 de març. Dia forestal mundial/ Dia de l'arbre.

21 de març. Dia internacional de la tolerància i contra el racisme.

22 de març. Dia mundial de l'aigua.

23 de març. Dia meteorològic mundial.

EL TEMPS AMBIENTAL ÉS POSSIBLE GRÀCIES A:

Assessor editorial: Jordi Bigues

Coordinació: Eliseu T. Climent

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Jordi Bigues, Eliseu T. Climent, Joana Díaz, Jordi Garriga, Margalida Llabrés, Jordi Miralles, Maria Josep Picó, Dolores Romano i Eduardo Saiz Alonso.



 Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient